

Dovedu se rozčítit, ale musí k tomu být opravdový důvod, říká Kepka

Záběry z jihlavského Speciálního pedagogického centra mají za úkol pomoci ke zdokonalení výuky postižených dětí.

MICHAELA VALENTOVÁ

Jihlava - Ondřej Kepka se proslavil především ztvárněním nezapomenutelné postavy Honzy v televizním seriálu Arabela.

U filmu zůstal i v dospělosti, nyní se však nečiní před kamerou, nýbrž vedle ní. Je váženým režisérem a natáčet přijel i do jihlavského Speciálního pedagogického centra, kde se svým týmem pořídil záběry pro edukační DVD určené ke zkvalitnění výuky postižených dětí. A nakonec si odvezl materiálu ještě více.

Režirujete, hrajete a také moderujete. Vdechl jste však již někdy život podobné koncepci?

S obdobou tohoto projektu jsem se setkal již několikrát. Nejvíce asi pro Linku bezpečí - Nadace Naše Dítě. Dalo by se říci, že jsem ji spoluzakládal s paní Baudyšovou. Tenkrát měli jeden telefon v jedné místnosti a to bylo celé. Účelově jsme pro tuto nadaci vytvářeli televizní spoty a také jakási ilustrační videa. To bylo daleko složitější, protože jsme byli nuceni vytvářet přímo konkrétní situace konkrétních problémů, které Linka bezpečí a děti musely řešit.

Natáčení je pěkný žrout času. Když k tomu přidáte vrtochy dětí, je natáčení s nimi těžší než s dospělými?

V tomto případě je to trochu jiné. Děláme v podstatě dva projekty. Kromě zmiňovaných DVD dáváme dohromady ještě samostatný dokument o tomto pedagogickém

Obličej Ondřeje Kepky nezapře podobu dětské herecké hvězdy. Nyní se úlohy proměnily. V jihlavském Speciálním pedagogickém centru točil malé hrdiny on se svým týmem. Pod jeho režijním dohledem se rodí materiál pro zlepšení výuky postižených dětí. Foto: Michaela Valentová

centru. Ten však přijde na řadu až posléze. Co se týče oněch DVD, mluvíme o instruktážních či motivačních nahrávkách. Jedná se o zdokumentování tří technik práce s dětmi, tedy muzikoterapie, skupinové trampolíny a odbourávání poruch učení za pomoci trampolíny. DVD jsou zaměřením naprosto jedinečná, jsou především záznamem speciálních hodin.

Je na vás, abyste pohlídal návaznost a smysluplnost díla. Je vůbec možné docílit bezchybného výsledku?

Není lehké zachytit postup tak dokonale, aby jej neznalí učitelé i laická veřejnost dokázali bezchybně napodobit. Můj úkol je zaznamenat, ne něco razantně měnit. Je to podobné, jako když dělám divadelní přenos. Nemohu říci herci: „Zastav! Udělej to jinak.“ Stejně tak ani v tomto případě do děje nemohu příliš vstupovat. Ono ne pokaždé zaznamenají kamery vše ideálně, vždy je to o kompromisu.

Není kočirování takového „dětského hereckého spolku“ trochu o nervy?

Osobně se dovedu rozčítit, ale musí k tomu být opravdový důvod. V každé nastalé situaci se snažím konfliktům předcházet a nedávat jim prostor.

Neurotické natáčení, to já nemám rád. I když je pravda, že mám spoustu kolegů jak z řad režisérů, tak i herců, kteří toto vyžadují.

Vy tento názor nesdílíte? Anebo dáváte raději přednost klidnému průběhu, byť s méně emotivním výsledkem?

Spousta mých kolegů přímo vyžaduje při práci rozruch. Trávit život tím, že na sebe budeme rvát, mi nedává smysl.

Já to opravdu nemám rád. Ten čas natáčení je vlastně i část vašeho života. Když točíte hodně, točíte prakticky pořád. Trávit život tak, že po sobě budou lidé rvát, to postrádá jakýkoliv smysl. Nesdílím názor, že se všichni rozkmotříme, pokopeme, to že je vedlejší. Pak je riziko, že i přes to kopání nestojí výsledek za nic. To je potom doslova na prd.

A co můžete prozradit o dokumentu o jihlavské speciální škole?

Tento nápad se vyvíjel postupně. Je hrazen z částí prostředků, které škola obdržela právě na realizaci DVD prostřednictvím Evropské unie. Navrhl jsem určitou úsporu v procesu

natáčení. Vycítil jsem potřebu podobných projektů. Technika je na místě, což přímo vybízí k natočení něčeho podobného. Tato instituce je natolik jedinečná, že by byla škoda toho nevyužít. K tomu přidáme dvouminutový klip. Sestřih bude rychlým, ale výstižným představením centra.

Natáčením to ale nekončí. Co vás ještě čeká?

Čeká nás spousta práce ve střížně. Jeli jsme na tři kamery, podařilo se nám natočit devět hodin záběrů, a to za pouhý první den. Další den se délka záznamu znásobila. Pracnější než samotná koordinace natáčení je už jen ta práce ve střížně. Strávíte nad tím daleko více času.

Vy sám jste byl dětskou hvězdou. Jak jste vnímal a snášel popularitu?

Tehdy jsem to ještě nevnímal jako dnes. Neměl jsem ponětí o té dřině, která předchází honosnému jménu. Jméno Kepka dal hodnotu můj strýc Jaroslav. Jméno těžko budujete, ale snadno si jej pošlapete. Co se týče té dětské popularity, tak si

vzpomínám, že krátce po natočení Arabely, v osmdesátých letech, jsem si zapomněl tramvajenku a přistihl mě revizor. Já ji zoufale hledal po kapsách a doufal, že mě nikdo nepozná. Jenže někdo vykřikl: „Ááá, Honzík nemá jízdenku.“ Celá tramvaj se začala smát a já poznal, co je to odvrácená tvář popularity.

Kromě realizace vzdělávacích DVD také moderujete. Čemu se aktuálně věnujete?

Věnuji se právě tomu moderování, kterému jsem se věnoval intenzivněji spíše v dřívějších letech. Jinak dělám i noční debatní pořad pro Český rozhlas 2.

Na Jihlavsku jste nyní častým hostem. Jak se vám tady líbí?

Mně se na Vysočině velmi líbí, jsem jejím velkým příznivcem. Jako malý jsem Vysočinu navštěvoval často s rodinou. Trávil jsem tu vzácné chvíle, především Vánoce. Matka byla pracovně velmi vytížená, o to více jsme mohli fungovat jako rodina. Ty chvíle byly právě na Vysočině. Především pak Zďársko a Devět skal. Třebíčsko je zase krajem mého dědečka a prastrýce, konkrétně Náměšť nad Oslavou. Skutečně mohu říci, že se sem vždy rád vracím.

Ondřej Kepka

43 let

režisér, moderátor

proslul jako dětský herec v seriálu Arabela

věnuje se natáčení výukových dokumentů

na Vysočinu jezdí už od dětství